kuninglik fortifikatsiooni müürsepp-meister Andreas Medler valmistas vana raekoja põhiplaani ning täpsama ehituseelarve [163].

Jääb teadmatuks, kui palju Esseni plaani järgi ehitamine oleks tulnud kallim vanale vundamendile ehitamisest. Igatahes näib kulude vahe olevat olnud sedavõrd suur, et raad ei julgenud ilma otsekohese käsuta ehitust Esseni plaani järgi alata. Palves kindral-kubernerile, mis saadeti Riiga raehärra Remminiga, toodi ette, et raad on „etwas timid" raekoja ehitust tõsiselt alustama, sest ehitis minevat maksma 4—5000 riigitaalrit, kodanikkond aga väitvat, tal puuduvat võimalus kuidagi kaasa aidata, ning paluti otsustada, mida tuleks teha [164].

Riias selgus, et kuberner Soop ei pidanud end ses küsimuses kompetentseks ja nõudis rae pöördumist Rootsis viibiva Hastfer'i poole, kes pidi asja kas ise otsustama või ette kandma kuningale [165]. Nähtavasti astuti nüüd ses suunas samme [166], kuid vastus jäi tulemata ja raad, kes jällegi oli omavaheliste tülidega niivõrd ametis, et isegi jooksvaks asjaajamiseks ei jätkunud enam aega, lasi mööduda tegevusetult kevade ja suve. Vahest ainuke, mis raekoja ehituseks ette võeti, oli see, et Taube pealekäimisel osteti temalt 15.000 telliskivi [167]. Kolmandik neist osutus aga nii halvasti põletatuks, et müürsepad tunnistasid nad kõlblikuks ainult sisetööde jaoks [168].

Ära näinud, et manitsused raele ei mõju, määras Hastfer 1687. aasta sügisel talle eestkostja landshöfding Taube näol [169]. Taube ei jätnud oma seisukohta kasustamata ka oma tahtmise teostamiseks raekoja ehituse küsimuses. Tema nõudmisel oli raad sunnitud tõsiselt alustama ehituseks tarvilikke eeltöid [170]. Kuna luba Esseni plaanist loobumiseks ei saavutatud, pidi loomulikult ehitama selle järgi.

Raad alistus, kuid lasi igaks juhuks protokolli üles tähendada, et ta ei võta vastutust endale, kui ehitus raha puudusel peaks jääma pooleli [171].

1688. aasta kevadel alustati siis lõpuks nelja-aastase viivitamise järele uue raekoja ehitamist. Tööde juhiks määrati raest lahkunud Schröderi asemele uuesti raehärra Walander [172]. Gildid ei julgenud küll enam avalikult näidata oma vaenu ehituse vastu, kuid olid nii tõrksad tööliste andmisega, et ei saadud mai algul tööle asuda [173]. Eriti haavas uhkeid kodanikke töölekäsutamine raekupja kaudu [174].

---

163) Ibid., lk. 27, 106, 115, 119; vt. ka rae kiri Tallinna müürsepaametile 5. jaan., Cb 1687, (C. c. 7.), lk. 2—3 ja A. Medler'ile 5. veebr., ibid., lk. 33.
164) Rae palve, Cb. 1687 (C. c. 7), lk. 74—76.
165) Kuberner E. Soop'i resolutsioon rae punktidele 26. märtsist 1687, p. 1 (XVII, 32).
166) P. C. 1687, (C. 37.), lk. 223.
167) P. C. 1687, (C. 37.), lk. 78.
168) Ibid., lk. 109, 119, 127.
169) Vt. Bienemann, op. cit., lk. 249.
170) P. C. 1688, (C. 38.), lk. 29—30.
171) Ibid., lk. 100—101.
172) P. C. 1687, (C. 37.), lk. 732, 864.
173) P. C. 1688, (C. 38.), lk. 284—285.
174) Ibid., lk. 285—286.

Tartu II, lk. 239